

4. adventna nedelja – leto C

Marija obišče Elizabeto

Tiste dni je Marija vstala in se v naglici odpravila v gričevje, v mesto na Judovem. Stopila je v Zaharijevo hišo in pozdravila Elizabeto. Ko je Elizabeta zaslišala Marijin pozdrav, se je dete veselo zganilo v njenem telesu. Elizabeta je postala polna Svetega Duha in je na ves glas vzkliknila in rekla: »Blagoslovljena ti med ženami, in blagoslovljen sad tvojega telesa! Od kod meni to, da pride k meni mati mojega Gospoda? Glej, ko je prišel glas tvojega pozdrava do mojih ušes, se je dete v mojem telesu od radosti zganilo. Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« Lk 1,39-45

Vera raste iz srečanja

Ko sem pred adventom pregledoval božjo besedo adventnih nedelj, nisem uspel najti skupne misli nedeljskim evangelijem. Na zadnjo nedeljo pa vidim v njih korake, ki so potrebni, da bi lahko pričakali našega Odrešenika. Na kratko preglejmo, k čemu nas je advent vabil.

1. adv. Govori o koncu sveta in o pričakovanju tistega kar pride in večno ostane. Je povabilo k odpovedi vsemu, kar nas obtežuje (požrešnost, pijanost, skrbi tega sveta). Namen povabila pa je:

- da bi nas ta svet s svojo logiko ne potegnil vase,
- da bi bili še vedno odprti za Njegov prihod.

2. adv. Janez Krstnik vabi naj pripravimo pot Gospodu. Evangelij nam jasno govori, da želi Gospod stopiti med nas. Da bi ga mogli sprejeti pa moramo odstraniti ovire:

- napolniti moramo doline (tisto, kar manjka),
- in znižati hribe (vzeti tam, kjer je preveč).

3. adv. Ljudstvo sprašuje Janeza Krstnika: Kaj naj storimo? Janez Krstnik je v svojih odgovorih zelo preprost in konkreten. Vidi, da se vera lahko udejanja le v vsakdanu v majhnih stvareh. zato naroča:

- kdor ima dve suknji naj da eno tistemu, ki je nima (deliti materialno),
- vabi zaposlene k poštenju,
- vojake, k veselju nad tem, kar imajo, naj ne goljufajo in ne izsiljujejo.

4. adv. Na zadnjo adventno nedeljo pa smo poslušali, kako Marija pohiti k sorodnici Elizabeti. V tej božji besedi odkrivam, kako je za življenje v veri potrebno srečevanje in dialog. Čeprav na videz preprosto srečanje med dvema materama, pa to srečanje govori o mnogih stvareh. Kaj vse se zgodi?

- Srečata se starejša Elizabeta in mlado dekle Marija, (srečanje dveh generacij, kjer naredi pot Marija, korak do nje pa Elizabeta). Elizabeta se je veseli in deli svoji izkušnjo z njo.

- Srečata se nerodovitna in šele zaročena, (dva svetova, dve izkušnji, za oba je prostora v veri).
- Srečata se stara in nova zaveza, (Elizabeta, mati preroka, Marija mati Odrešenika).

Današnji evangelij nam govori, kako pomembno za vero je srečevanje in dialog. A dialog prav o veri. Mogoče je naša vera, vera našega naroda tako šibka tudi zato, ker se o veri tako malo pogovarjamo. Poznamo pogovore o politiki, kritiziramo drug drugega, pripovedujemo razne zgodbe, a o veri sami zlepa ne steče pogovor. Pravzaprav je nemogoče rasti v katerem koli poklicu, ne da bi o tem, kar v njem delamo, delili z drugim. **Naj bo neposredni čas pred božičem priložnost, da o veri resnično spregovorimo.** Pa ne z obsojanjem enega ali drugega sveta, ampak s podelitvijo. Gotovo sta se najprej pogovarjala o vsem Jožef in Marija, šele potem Elizabeta in Marija.

Pogosto je tako boleč razkorak med dvema svetovoma, svetom mladih in starejših, otrok in staršev. Nedvomno bi radi starejši najprej, da mlajši spoštujejo nas, a pot vzgoje gre prek zgleda. Najprej mora učitelj spoštovati učenca, da lahko učenec spoštuje učitelja. Najprej se moramo odrasli približati otroku, da se bo znal otrok približati odraslemu.

Naj iz zgleda odraslih raste vera otrok. Mi pa se zgledujmo ob Elizabeti in Mariji.